

KOUZELNÝ KAPESNÍK

Eliška proběhla bosýma nožkama kuchyní do svého pokojíku. Jak ji maminka zahlédla, povzdechla si. „Ale ne, už zase má nudli u nosu. Eliško, pojd' si pro kapesník.“ Na nějaké smrkání ale holčička neměla vůbec čas ani náladu. Potřebovala zrovna uplést copánek své milované panence.

Paní Rýma byla u Elišky doma častým, ale ne vítaným hostem. Vždycky ji pěkně potrápila, a někdy přizvala i kamarády Kašel a Kýchání. Nejvíc ze všeho Elišku na Rýmě nebavilo smrkání do kapesníku. Však koho by bavilo troubit jak na lesy, když se nemůže pořádně nadechnout. Radši si nudle utírala do rukávu.

Tentokrát už ale mamince došla trpělivost. „Eliško, pojd' si pro kapesník,“ opakovala maminka o dost přísněji. „Tak jó!“ odfrkla Eliška, vzala si kapesník a odcházela nabručeně do pokojíčku.

Najednou se jí něco zavrtělo v dlani. „Jej!“ vypískla leknutím a pustila kapesník na zem. „Jau!“ zaúpěl kapesníček. „Ty jsi živý?“ „Jsem,“ řekl kapesník. „Ožiju, jakmile mě vezme do ruky někdo s nudlí u nosu, chi chi!“ „Teda!“ zamračila se Eliška, to se jí nelíbilo. „Nemrač se, bude legrace! Zkus do mě zatroubit nějakou písničku, jo? Já budu hádat, která to byla,“ řekl kapesník. „Tak jo,“ zasmála se Eliška.

Zacpala si přes kapesník jednu nosní díрку a druhou troubila tu tu tú, tu tu tú. „Skákal pes!“ vykřikl kapesník. „Máš pravdu, kapesníčku!“ volala radostně Eliška. Pak přidala ještě oblíbené Rolničky, rolničky.

Eliška si s kapesníkem hrála na hádanky ještě pár dní. Pak už to ale nebylo potřeba. Tentokrát paní Rýma odešla rychleji. „Tak zas příště, kapesníčku,“ říkala mu Eliška, když jej vypraný ukládala do skříňky. Ale protože už neměla nudli, kapesníček ani nepípnul.